

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Martyrvm S. Fabiani Pontificis maximi, quod consummauit Anno Christi Saluatoris 253. Decij Imp. cùm sedisset annos 15. & dies 4. ex ijs quæ extant apud Cæs. Baron.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

autem Fabianus; Audi me Pontiane, & animam tuam à maiore suppliciorum atrocitate libera- ro, & dijs patrijs debitum honoris sacrificium de- fero. Cui Pontianus, Adhuc tu auribus meis hanc iniuriam irrogare pergis, vt furda & muta idola, atque ad eò dæmonia deos esse credam?

Audiens hæc Fabianus, ab impotenti animi sui iri victus, mortis sententiam in eum tulit, vt gla- dio feriretur. Nec mora, crudelitatis ministri arreptum foras eduxerunt; Ipse verò summa a- nimi alacritate ad locum supplicij pergens, po- situs humi genibus, gratias creatori suo egit, quod præclaro certamine ad martyrij gloriam voca- re dignatus fuisset. Domine, inquit, DEVS om- nipotens, sic nomen tuum sanctum in omni se- culorum æternitate benedictum, qui me deui- cto humani generis hoste, per passionis agonem ad te venire iubes. His dictis, collum genero- so animo ferendum præbuit, & agonem cum admiranda opinione virtutis consummauit, de- cimo nono Calendas Februar. Corpus eius fuit noctu à Christianis à ponte sanguinario subla- tum, & in fundo, qui Lucianus dicitur, non longè à muro vrbs Spoletanæ sepultum decimoquin- to Calend. Februarij.

Piectus capite.

MARTYRIVM S. FABIANI PON- tificis maximi, quod consummauit Anno Christi Sal- uatoris 253. Decij Imp. cum sedisset annos 15. Et dies 4. ex ijs qua extant apud Caf. Baron.

Tom. 1. An- nal. Eccles.

Post Anteri mortē, Fabianus natione Ro- manus, vna cum alijs ex agro Romam com- migrans,

20. Ianuarij. Partia eius.

Y 4

migrans, ibi sua collocavit domicilia, ubi dicitur
 & cœlesti gratia largiente, ad clerici administrati-
 onem, mirandum in modum euectus est. Nam
 cum omnes fratres causa deligendi eius qui Episcopus
 scoparum gereret, in Ecclesia conuenissent, & multi
 de multis illustribus & præclaris viris, ad illius
 munus obeundum idoneis cogitarent, quanquam
 Fabianus, qui tum fortè præsto erat, nemini in
 mentem venerat, derepentè tamen columbam e
 sublimi deuolantem, quæ similitudinem Spiritus
 sancti, super Saluatorem in specie colubæ delatæ
 dētis representare videbatur, eius capiti in
 membra, ac propterea populū vniper sumptu-
 ter vno sacratū Spiritus instinctu comotum, ma-
 gna cū alacritate, & vno animorū consensu, eum
 dignum eo dignitatis gradu acclamasse, & ab
 mōra abreptū illum, in sede Pōtificia collocasse.
 In quæ verò difficillima tēpora Fabiani sedes in-
 ciderit, tū Herodianus, tum etiā Iulius Capitolinus,
 in reb gestis Maximini demonstrant. Post in-
 numeras autē cedes, à Maximini ministris, in quibus
 cunq; licet innoxios immaniter perpetratas, res
 status ex insperato mutatur. Nam delectis hoc
 no in Africa Gordiano Procōsule, eiusq; filijs Im-
 peratoribus, eosq; approbante Romano Senatu,
 Maximinumq; hostē iudicante, primus omnium,
 Vitalianus præfectus Prætorio, qui in ciuū san-
 guinem ferociter delinuerat, nec non etiam Sabi-
 nus vrbi præfectus, iisdem morib. cōparatus & ad
 Maximini voluntatē ambo egregiè accommodati
 occisi sunt. Sed & post hæc, inter Prætorianos mi-
 lites, qui stabant à Maximino, atq; populū eos in-
 sectantē, in eosq; sæpè impetū facientem, ingens
 dissidiū conflatū est. His. n. eos inuadentibus, illi
 autē resistentibus ac validè repugnantibus, magna
 facta

Matth. 3.
Columba
cœlitus in ca-
put eius de-
scendit.

Creatur sū-
mus Pontifex.

Libr. 7.
In vita duo-
rum Maxi.

Seditio ma-
gna Romæ.

facta est vniuersae partis occisio, vsque adeo vt vrbs ipsa à militibus inflammaretur; cum interea ambobus Gordianis, agente cõtra eos Capeliano Numidico ac Mauritanæ Prefecto, extinctis, à Senatu, Clodius maximus, Pypienus & Cælius Balbinus, qui subeant curam imperij deliguntur: a quibus & cooptratus est Gordianus, semeris Gordiani nepos, puer in Cæsarem. Cæterum has adeo immentissimasque pauendas cuique turbas, ipsamque atrocissimum ac periculosissimum civile bellum, quoniam non Romæ solum, sed & in toto propemodum Romano imperio facta est mutatio magistratuum coluisse credimus Maximinum, à seuisissima illa fidelium persecutione coactum nimirum sua curare negotia.

Porro nec multo post, Maximinus cum ex Germania in Italiam, superatis Alpibus, Aquileiam urbem munitissimam expugnaturus venisset, & resistens, fortiter ciuibus, omnia frustra tentaret, à militibus seuitiam illius pertaxis, vna cum filio obtruncatur. Quorum capita à ceruicibus abscissa, & Romam transmissa, perterrefactam urbem, proximoque eius aduentu penitus fractam & conseruatam, erexerunt. Extinctis igitur duobus Maximinis patre simul & filio augultis, Maximus Pypienus & Clodius Balbinus liberis imperij capessunt habenas, summa animorum concordia. Sed & illis à militibus post varia ludibria & cruciatibus, trucidatis, Gordianus Cæsar antea creatus

anquam tunc agens Sextumdecimum, ab iisdem militibus Augultus acclamatus est, Cuius sub imperio extinctis penitus bellis civilibus, summum oritur & pax in ecclesia tranquillissima nata est. Quæ in primis pace & occasione Ecclesiarum principes benè vsi, Christianam religionem propa-

gatam

Bello Ciuili
retrahitur
Maximinus
à Christi-
persecutio-
ne.

Summa pax
in Christi
ecclesia sub
Gordiano
Imp.

S. Fabianus
erigit eccle-
sias.

Hæreses pro-
figantur.

Concilium
Africanum
aduersus
Priuatum
hæreticum
qui damna-
tur & exco-
municatur.

Gordianus
Imp. trucidatur.

Duo Philip-
pi pater &
filius Imp.

gacantq; illustrare edificijs, pro virib. studuerunt
Hinc factū. vt Fabianus multa in cæmeterijs ædi-
cia fieri iusseris. Quæ enim subter terrâ latebat
in cryptis sanctorū martyrum sepulchra, erectis
super edificijs, reddita sunt clara atq; conspicua
Christianorūq; vsui opportuna, qui ex more eorū
cæmeteria, vt orarent, adire solerent. Hac eadē
ce, omnē nauarūt operā sanctissimi episcopi, vt
hæreticos à Dominico grege fugarent. Quæ de ca-
sa congregatum est in Africa Conciliū nonagen-
ta episcoporum aduersus priuatū hæreticū, Prian-
ticq; episcoporū omniū sentētia, dānatū, Fabianus
quoq; Rom. ecclesie Pontifex, & Donatus qui huius
temporib. præfecturam Carthaginensis ecclesie
administabat, paribus votis impiū hominē
litteris infamia sugillatum, Priuatū, ecclesiasti-
ca communione priuarunt.

Pōst hæc verò, cum vehementes in Gordianū
irē milicum famis causa, exortæ essent, iussu Phi-
lippi, cui præfectura prætorij, magistratus amplis-
simus, collata fuerat, crudeliter atq; turpiter occi-
ditur: Imperiumq; ab homine regnandi cupidus
occupatur. Cæterum cum vrbis Natalis militem
mus ageretur, anno imperij suo quarto, inani reli-
gionis superstitione confictans, deorum numina
sibi propitianda esse existimauit, gratulq; agendū
quod deorum, vt putabat beneficio, in annum illū
peruenisset. Pontius eo tempore insigni prudentia
& religione vir, præfecturam administabat
duobusq; Philippis Impp. patre nimirū & filio
admodū vtebatur familiariter. A quibus ad eandē
impietatem cum inuitaretur, neque posset rogare
vt amicum, & cogentes vt subditum, subterfuge
Imperatores, credens sibi oblatam à dominis
occafionem. O pijssimi inquit, Imperatores, cum

à Deo vobis collatum sit augustum, in homines imperium, cur non eum potius adoratis, à quo tanto aucti estis beneficio? Cui Philippus, Ego vero ea causa, magno Deo Ioui sacrificare cupio, quod ab illo hæc mihi collata sit potestas. At Pontius subridens, Ne erres, inquit, ò Imperator, est Deus Omnipotens in cœlis, qui omnia condidit verbo suo, & spiritus sui gratia animavit. Quid plura Imperatores his & alijs eius sermonib. permoti crediderunt, & à S. Fabiano Papa baptizati sunt. Porro Fabianus & Pontius Fani iouis idola confregerunt, ipsoq; templo funditus everso magnam populi multitudinem salutaribus vndis Antistes epiauit.

Ceterum vir sanctissimus, cum tota mente viribusq; Christi ecclesiam propagaret, ornaretq; inter alia eximia pietatis officia, septem diaconis regiones diuisit, singulis binas assignans, ut pauperum in eis degentium curam gererent. Vnde est nomen ex munere inditum, nempe ut iidem Diaconi Regionarij dicerentur, qui etiam in Concilio Rom. sub Syluestro nominati reperiuntur Diaconi Cardinales, quod licet diuersis in locis agerent viuis tamen ecclesie, eiusdemque primarie, cardines continerentur; cum alioqui non deessent aliarum ecclesiarum in vrbe existentium Diaconi, in singulis saltem duo, ut eiusdem Syluestri Papæ in Romano Concilio institutio edita ostendit.

Igitur Philippis Imp. ad Christi castra hoc modo translatus pax multo adhuc maior ecclesie concessa est. Qua occasione vltroq; dâdis inter se litteris tutiori patefacta via, Origenes, Fabiano Rom. Pôfifici alijsq; permultis ecclesiarû præfatis, suâ rectâ & orthodoxâ de fide Christi, scripsit sententiâ. Dionysius nâq; licet eiusdê Origenis olim fuisse discipulus, attamen veritatis æstus ardore

Duo Philippus à Pontio præfecto ad Christi fidem conuertuntur & à S. Fabiano baptizantur, cum turba copiosa.

Concilium Rom. 2. c. 6.

Origenes scriptis causam agit, apud Fabianum Papam.

nullam eius rei ducens rationem, & Deo cuius posthabens, ipsum Originem, qui iam scripta multis erroribus asperla euulgarat, ceperat acriter impugnare, & in multis hæreseos accusare. Origines autem, cum tot tantaque à se scripta edita, haud facile corrigere aut emendare potest aut vellet, hac vna tantum via, suæ integritati consulere satis arbitratus, recte fidei professorem primo ad Fabianum Roman. Pontificem, tanquam ad totius Catholicæ ecclesiæ præfulem, mox ad alios Episcopos misit. Nec eo contentus forte, quod Fabianus scriptæ confessioni non acquiesceret, ipse Romam cõrendit, & causam suam persequi.

Origines
Romæ apud Fabianum se purgat.

Vterque
Philippus
Imp. necatus.
Atrocissima
in Christ.
persecutio
initio regni
Decij Imp.

S. Fabianus
Martyrio
occumbit.

Ordinationes
eius.

Locus sepul-
turæ eius.

Vtroque verò postea Philippo miserabiliter sublato, cum Decius Christianorum persecutor acerrimus, imperium inuasisset, Gentilium furor natiuus, inueteratumque in Christianos diu, Philipporum auctoritate diu repressum, ipsorum morte, mox veluti rupto aggere, magno sese impetu in Christianos effudit, omnes sub Romano Imperio sitas inundans ecclesias. Continuum enim summos ecclesiæ vertices, qui videbantur esse columnæ, violento quodam impulsu fecerit abripuit, inter cæteros quidem clarum huiusmodi omnium, multisque eximie sanctitatis ornamentis decoratum, Romanum antistitem Fabianum temporaria hac vita deposita diuinæ victoria premia reportauit. Pontificiam verò dignitatem cum summa laude administravit, Annos 17. & diebus 4. fecit ordinationes 5. per mensem Decembrem Presbyteros 22. Diaconos 7. Episcopos autem per diuersa loca 11. Sepultus est in Cæmiterio Callisti, via Appia. Vacauit sedes eius Anno 1. & amplius.

ILL. VI.